

Akbaš-Ulan dostal se ihned k Babiničovi a počal mu zpráva o své činnosti. Pan Ondřej byl spokojen. Všecky mosty byly spáleny, hráze prokopány; ne dosti na tom, vody jarní se rozlily, změny pole, louky a lesy a nižší cesty v rídka bláta.

— Dobře — řekl Kmitie — má znamenitou jízdu, ale téžou, a ta mu v těchto blátech neprospěje.

— Potom se obrátil k Akbaš-Ulanovi.

— Ušchnul jste, řekl, udeřily mu na břicho píště — ale po bitvě si knížecími dukáty kádou naplnil te.

— Bůh stvořil nepřatele, aby mužové vojenský měli od koho lup brátí — odpovídal vázne Tatar.

— A jízda Bohuslavova stojí proti vám?

— Je jich několik set na do břech koních, večera jim byl poslán regiment pěchoty, učelali si zákopy.

— Nebylo možná je vyvabiti?

— Nevycházeli.

— A což obějí a zastaví, aby chom se do Janova dostali?

— Na cestě leží.

— Bude třeba něco vymyslet.

— To řka počal se Kmitie rukou hladiti po vlasech.

— Zkusili jste učiniti něco vý padě? Jak daleko šli proti vám?

— Na dvě až čtyři sta kroků Dále neždělí.

— Bude třeba něco vymyslet — opakoval Kmitie.

— Leč té noci již něčeho nevymyslí. Za to následujícího dne je s Tatarů pod tábor ležící mezi Suchodolem a Janovem, i poznal ze Akbaš-Ulan přehlédl, řka, že pýchota se opavila; byly tam jen malé náspy, nic více. Bylo možná bráti se z nich dlouho zyláste proti Tatarům, kteří ne útočili rádi z blízka proti ohni, ab na vydržených jakéhokoli obležení nebylo ani pomýšlení.

— Kdybych měl pýchotu, — pomyslíl Kmitie — šel bych proti nim.

— Leč na přivedení pýchoty neby lo lze pomýšlet, neboť pan Sa piča sám ji neměl na zbyť, a pak nebylo času, aby ji přivedl.

— Kmitie přijel tak blízko, že Bohuslavovi pýchota na něho počal střeliti, leč on nedbal toho a je zůl mezi koulmi a rozhlížel se, a Tatarů, ne vůči ohni něčeho odhod lam, musili s ním držet krok. Po tom vypařila jízda a donázela na něho se strany. On jim ukřikl asi na tři tisíce kroků a zase se k nim vrátil.

— Leč oni vrátili se — také k ná spum, Maruše proti nim Tatarů vy jedli úračená strel. Spadl toliko jeden člověk a toho sebrali a od nesli.

— Kmitie vraceje se nejel přímo do Suchodole, dal se na západ a dorazil ke Kmitiovcem.

— Babičův reka šíroce se rozlívá la, neboť jaro bylo neobyčejně mokré. Kmitie pohledl na reku, hodil do proudu několik ulomků větvi, aby rychlost proudu vypo zoroval — a pak řekl Ulanovi:

— Tady je ze zadu obědívne a ze zadu na ně udeřime.

— Proti proudu koně nepojídu. Lenivě proudi. Půjdu! Vádat? tu voda téměř stojí.

— Kouč ztruhom a lidé je neu drží. Je ještě zima.

— Lidé poplavou, za očasy. To je váš tatarský způsob.

— Lidé ztruhom.

— Rozekreje se v ohni.

— Kšizmet!

— Než se setnulo, poručil Kmitie Tatarům, aby nasekali rákosí a ovařili sít, a snopky dal při vazati koním k bokům.

— Jakmile první hvězda vysvítla, vřel se do vody a za ním usel set jezdec a plul. On sám plaval v cele, ale brzo spozoroval, že tak zvolna se posouvají ku předu, že ani za dva dny se nedostanou k náspům.

— Poručil přebřísti na druhý břeh. Byo to neobvyklé přebřeznutí. Druhý břeh byl příkrý, a bylo pod ním bahno. Kouč, jakkoli lobbó, západati po břehu, leč pvece postupovali ku předu, za chráničje jeden druhého.

— Tak se pohybovali ku předu.

— Tak se pohybovali ku předu.

— Hvězdy ukazovaly již půl noč. V tu chvíli naslechli z jasně strany ohlas vzdálené palky.

— Bitva počala! vykřikl Kmitie.

— Učineme! odpovídal Akbaš-Ulan.

— Za mnou!

Tatarů nevěděli, co činili, když náhle zahlédli, že kouč Kmitiovců se vyhrnul z bláta, dostav se patrně na pevnější půdu.

— Počínala tu písčítá půda. Po vrchu bylo vody koučim to prsa, leč půda byla stále tvrdší. Šli tudíž rychleji. Na levo mihaly se před nimi vzdálené ohně.

— To jsou náspy! řekl Kmitie tise. — Mijíme je, objíždíme.

— Po chvíli skutečně minulí ná spy. Obrátili se na levo, vehnali koně opět do vody, aby vystoupí li za náspy.

— Pres sto koní zahynulo těsně u břehu. Leč lidé se dostali na břeh téměř všichni. Kmitie poručil tēm, kdo o koně přišli, aby si za jezdec sedli a pospíšili k náspům. Prve zastavil dvě stě dobrovolníků z rozkazem, aby znekojovali vojáky na náspěch ze předu, zatím co jim půjde do týla. Přiblíživ se zaslechli výstřely z počátku řídké a potom stále hustší.

— Dobře! řekl — tamti útočí Jeli.

— V temnu bylo viděti jenom hromadu hlav, polyhujících se tempem konského trysku. Am šavle nezaríněly, zbraň nezavzo mila. Tatarů i dobrovolníci umělechoditi tise jako vlt.

— Se strany Janova stávida se palba stále silnější, bylo patrné, že pan Sapiča postupuje na vel cítě.

— Leč na náspěch, ku kterým Kmitie spěchal, začaly také vykřik ky. Několik hranic horelo na nich a rozstřevalo země světle. Př světle tom viděl pan Ondřej pětá ky střelicej v ruce, pohlízející před sebe na pole, na němž se setkala jízda s dobrovolníky.

— Také jeho oddíl zahledl s náspá leč místo koulmi přivítali ho armoxým králem. Vojáci se domní vali, že jim Bohuslav pomane po věle.

— Leč když už je dává solva sto kroků, počala býti pýchota nepo kojnom; vojáci zabíhávali si oči, aby poznali, jako vojsko to přijí zá.

— Když byli od sebe na padesát kroků, ozvalo strachy — vytl vzdušim, a Kmitiovy oddíl vřel se jako bouře na pýchotu, obklopil ji do kruhu, ale veliké to množství střílí počlo se prudce pohybo ti. Řekli byse, že ohromný — mod dusí — polapenon obet.

— Z hromady té prořítaly se ede ryomei výkřiky: Akbaš! Herr Jesus! Mein Gott!

— Za náspem ozývaly se nové vý křiky, neboť dobrovolníci, jako si slabí na počt, poznávaje, že je pan Ladime uz na náspěch, vsi sledu udeřili na jízdu. A ten čas spustil se z mraku, pozděje, že jí obte byly širáty, hustý dést. Hean ce pohlasly a boj veden byl po tmě.

— Leč netrval již dlouho. Z mrt dáni napadeni peser Bohuslavo vi byli pobiti. Jízda, ve které by lo mnoho Poláků, složila zbraň. Už jezdec zjezomen stragom, na dobro zahynali.

— Když nesle z úračen výhled, osvítl jenom hromady — Tatarů, slobízející raněne a sbrájející lup. Náhle ozval se proumavý zvuk pistalky: Tatarů a dobrovolnovců jako jeden muž skočili na koně.

— Za mnou! vykřikl Kmitie.

— A pádili jako by s větrem o závod k Janovu.

— O čtyři hodiny později zapřá na byla nešťastná osada ze čtyř stran a za hodinu záplava plame nu rozlívala se tak šíroce, jak sta cíl Janov.

— V ohromné záři sršely k zeme nu nebi sloupky jisker.

— Tak oznamoval pan Kmitie tot mánovi, že se zmocnil Bohuslavova týlu.

— Sam pak jako kat lsbilou krví zrudlý zřizoval mezi plameny set Tatarů, aby je vedl dale.

— Jia stáli zezemi, když na poh požárem osvětlečen ozvěti před sebou udlil velké kufirstovy jí zdy. Vstl jí rytě, kterého tylo z daleka viděti, neboť byl oděn stříbrně lesklým brněním a sedl na bílém koni.

— Bohuslav! vykřikl Kmitie ueliským hlasem a vřel se s o lým tatarským ákem ku předu.

— Šli proti sobě jako dvě vhy, dvěma vichry hnáné. 1916 je značné prostranství Kouč z obou stran dala se do největšího trysku a pádili jako chří, brichy těsně omě se dotýkajce. Z jedné stra ny mužstvo obraně v lesklých kytýřech a vytaženými šavlemi, kysoko nad hlavu zdviženými a z druhé strany šera záplava Tatarů.

— Konečně se obe vlny srazily, ale tu stalo se něco strašného. Tatarská záplava padla jako osení, po ložení vichrem a ohromný hl kufirstův na velikých koních př jel přes ni a pádil dal, jako by lidé i koně měli silu hromu a krí dla bouře.

— Po nějakem case vzechopilo se několik Tatarů a počalo Bohuslavovu jízdu sbláti. Po vývoších tech bylo možno přejeti, leč jed ným přejitím zmociti ji bylo ne možno. Proto stále více lidí se zvedalo a spěchalo za přehájící jízdu. A tatarská oka počala svi štěti avzdušim.

— Leč v cele přehájících jel jez dec na bílém koni stále v první řadě a mezi stňujícím — nebylo Kmitiovcem.

— Za svítání počali se teprve vrac eci Tatarů, a každý téměř hltil ve sonyce jezdec. Nalezli Kmitie v bezvedomí, i dovezli ho k panu Sapičovi.

— Hetman sám seděl nad jeho la žem. O polodni otevřel pan On dřej oči.

— Kde je Bohuslav? byla první jeho slova.

— Je nadobro poražen... Pěl dal mu zprvu štěstí, vyšel z náspů a v árem poli udeřil na pýchotu pana Oskierky, a tam pozbyl lid i vítězství... Nevím, uslechli pře sed lid, neboť množství lidí ještě vstá Tatarů sedývali.

— A o nás? — Učinom.

— Kmitie se na chvíli zamřel a řekl: — Jestli se s ním nemohu merti ti, tal mne koněm do hlavy a lovalil mne i koně. Státi, že ne povoli la moje přilba z důkladné oede, ale ondel jsem.

— Tu přilba deje v kostele posvěti.

— Budeme ho stibat, třeba na kraj světa — řekl Kmitie.

— A hetman pravil: — Hled'te, jakou zprávu jsem dnes obdržel po bitvě.

— A počal mu list.

— Kmitie přečetl hlasitě tato slo va: —

— "Kráľ svetský huml se z Ellban gu, jde na Zámostí a odtamtud na Lvov, na krále. Přišel teč, vaše dustopnosti, s celým svým vojskem na pomoc páni i otcině, ne bot' sám neobstojim. Czaruiecká." Oduleři se.

— A vy pojedete s námi, nebo pojedete s Tatarů do Taurogu? zeptal se hetman.

— Kmitie přivrel oči. Vzpomněl na slova kníze Kordeckého, na to, co mu Volodyjski řekl o Sekretuském, a odpovídel:

— Soukromě záležitostí potom. Při otcině cher nepříteli odjao klásti.

— Hetman objal Kmitiovcu hlavu. — To jsi bratr můj! řekl, a ze jsem stary, přijmi moje pozvání.

— Kouče dluh odtvrche.

NEUPRIMNOST.

— "Katořik" ve svem posledním čísle pise:

— "Včelo politování hodno je, z některých esko-americké listy Trpánny, při jejich snaze o vydobyn svobody, za posledni revoluce je stě se posmívaly a negadaly prády Vádyt narod tento, jako výročí nás, lid pod cizim jarmem a be jíže za svoji svobodu, a svoji su mostatnost. A narod takový za jiste zastaví aspon naši sympatiu. Jak mizene čekavati, aby jsi malí národné s námi sympatiu valí a nám zabrá v našem boj práti, když tak nečestně, tak lo strně a nebratrsky jeduime vy diti. Uvažáme, že toto mužstvo, kteří tuto revoluci uskon zosr valí a vyvolali, jednali nerozvá ně, ale jejich pohutky byly i nejpříší a nejčistší. Jim se jed udu o vysvobuzení své strahy a tak třpce skoušené vlasti. Za i byli osudni obětovat svoji krev, svůj život. Taková mužové našu loji si musí ucty a usoblo pocti vant. Jednuime vůči nim, jako bychom si přáli, aby jim v podlé nem připale jednati vůči nám."

— Čpne souhlasim.

— Doveduime si však psocitkou ti, že "Katořik" nemluví tak o našich liděch, kteří se pres za ten samou příčinou, jako Irčané, vy kili do ohromného zápasu svého váha, a kteří se stáli i musí i ženěne a tisícokrát více utlaco vané nem, pomoci alespon k stá udu své.

— Jsem žiste útsky votai, nežli li caná, ale přece páni, kteří tolik

pochvalují Irány, chválí sveře jeho nepřitele vídeňského a brojí proti mužům našim.

— Ci bude jinak? Věřu, že bychom si více neprávili!

ČESTÍ ZEDNÁRI OBVEDCU JÍ LÁSKU K VLASTI!

Anglický list je chváli.

— Oznámili jsme oněhdy, že zednarské lože Jan Hus v Gary, Ind., telegrafovala prezidentu Spojených Států, Wilsonovi, že členstvo jest věrno zemi této a že jest o chotno vzlyeky při více státi kdyby došlo ke konfliktům Spojených Států s jinou mocností. O telegramu rozpsal se "The Gary Evening Times" v redakční části (článek zní:

Patriotismus členů lože Jan Hus.

Vzácným posítkem skutečně jest čisti zpráva, že sekretar lože Jan Hus, Slovanských Svobodných Zednárů, české to organizace, je již rozdělkou nutno hledati pouze v jejímu mužném pro-amerikanis mu, poslal z Gary prezidentu Wilsonovi telegram, ujistující ho o vlastenecké podpore politiky Wilsonovy se strany členstva lože vý še zmíněné. Bylo zle již tolik rozdělovcých spolků, řízených ču sto úředníky, kteří na své člen stvo, jez většinou jest věrně A merice, vyhlali velkou hami tím, že s zatracovali naše instituce a podnikali značné útoky na našeho presidenta. Cti lože Jan Hus v této době zaslouží si proto uznání kněžského opravydovčilo Američana.

— Dlouhame, že není daleký den kdy Američani budou moct plnou měrou sčítavati s temi, kdož se pokusili zneuctiti výsadu poskytovanou jim touto zemí. Prozatím, přejme si, aby byla více projevu tak pevného amerikanismu, jako byl pobjev členů lože Jan Hus.

ZPRÁVY Z BURLEW, NEB.
14 května 1916.

— Čtená redakce Pokroku! Dnes mohu vám odříci zaslati, co se po časi dotýče, opět zprávy poměru přízviskího předstě. Zde již pák tam opětně již namokne. Takové otázky představovaly jedna urubiti a nesly se od ust k ústům a potkání. Vždyt panovale o pravěně již obava, že celá tu lo boucí práce přemělného rolníka co nevadit zasvěcenim bude zloze.

— Rolníci sice vykonávali svou polni práci dale, vsak více jen ji kuc povinnosti, neboť kornové si me sezono bylo do zorané úplně suché a hrudnaté půly. — Dnes vsak opět každý poučiji na vse s lepsi nádej, neboť ohon ne-s-mu lým prostřavkami drahne přišela a mo dostavil se. Lesky hřák s kroupami, které vsak kromě něj i celo todu mrazeno květi a list lu se stromů záduých škod neze pahly. Obilna dosud jest zmerca com a dlouhame, že ještě daleší vy daty dešt se dostaví.

— Ku kornu nemohu opětno pouči dodati, že jest mym proude, by se vám v tom velikém zápasě a vry dostalo zaslužené odměny a ži karé moých bojovných odmětela. Jdělyh po zasluze vsak vybudě a ná lež. — S postřavenim, Pr. Mořim.

BUDETE se stěhovat?

Zda li ano, zavolejte Tyler 1920 W. Stěhování a expres.

FRANK HALAMEK
2448 So. 5. St. 1317 Omaha

— Konečně se obe vlny srazily, ale tu stalo se něco strašného. Tatarská záplava padla jako osení, po ložení vichrem a ohromný hl kufirstův na velikých koních př jel přes ni a pádil dal, jako by lidé i koně měli silu hromu a krí dla bouře.

— Po nějakem case vzechopilo se několik Tatarů a počalo Bohuslavovu jízdu sbláti. Po vývoších tech bylo možno přejeti, leč jed ným přejitím zmociti ji bylo ne možno. Proto stále více lidí se zvedalo a spěchalo za přehájící jízdu. A tatarská oka počala svi štěti avzdušim.

— Leč v cele přehájících jel jez dec na bílém koni stále v první řadě a mezi stňujícím — nebylo Kmitiovcem.

— Za svítání počali se teprve vrac eci Tatarů, a každý téměř hltil ve sonyce jezdec. Nalezli Kmitie v bezvedomí, i dovezli ho k panu Sapičovi.

— Hetman sám seděl nad jeho la žem. O polodni otevřel pan On dřej oči.

— Kde je Bohuslav? byla první jeho slova.

— Je nadobro poražen... Pěl dal mu zprvu štěstí, vyšel z náspů a v árem poli udeřil na pýchotu pana Oskierky, a tam pozbyl lid i vítězství... Nevím, uslechli pře sed lid, neboť množství lidí ještě vstá Tatarů sedývali.

— A o nás? — Učinom.

— Kmitie se na chvíli zamřel a řekl: — Jestli se s ním nemohu merti ti, tal mne koněm do hlavy a lovalil mne i koně. Státi, že ne povoli la moje přilba z důkladné oede, ale ondel jsem.

— Tu přilba deje v kostele posvěti.

— Budeme ho stibat, třeba na kraj světa — řekl Kmitie.

— A hetman pravil: — Hled'te, jakou zprávu jsem dnes obdržel po bitvě.

— A počal mu list.

— Kmitie přečetl hlasitě tato slo va: —

— "Kráľ svetský huml se z Ellban gu, jde na Zámostí a odtamtud na Lvov, na krále. Přišel teč, vaše dustopnosti, s celým svým vojskem na pomoc páni i otcině, ne bot' sám neobstojim. Czaruiecká." Oduleři se.

— A vy pojedete s námi, nebo pojedete s Tatarů do Taurogu? zeptal se hetman.

— Kmitie přivrel oči. Vzpomněl na slova kníze Kordeckého, na to, co mu Volodyjski řekl o Sekretuském, a odpovídel:

— Soukromě záležitostí potom. Při otcině cher nepříteli odjao klásti.

— Hetman objal Kmitiovcu hlavu. — To jsi bratr můj! řekl, a ze jsem stary, přijmi moje pozvání.

— Kouče dluh odtvrche.

NEUPRIMNOST.

— "Katořik" ve svem posledním čísle pise:

— "Včelo politování hodno je, z některých esko-americké listy Trpánny, při jejich snaze o vydobyn svobody, za posledni revoluce je stě se posmívaly a negadaly prády Vádyt narod tento, jako výročí nás, lid pod cizim jarmem a be jíže za svoji svobodu, a svoji su mostatnost. A narod takový za jiste zastaví aspon naši sympatiu. Jak mizene čekavati, aby jsi malí národné s námi sympatiu valí a nám zabrá v našem boj práti, když tak nečestně, tak lo strně a nebratrsky jeduime vy diti. Uvažáme, že toto mužstvo, kteří tuto revoluci uskon zosr valí a vyvolali, jednali nerozvá ně, ale jejich pohutky byly i nejpříší a nejčistší. Jim se jed udu o vysvobuzení své strahy a tak třpce skoušené vlasti. Za i byli osudni obětovat svoji krev, svůj život. Taková mužové našu loji si musí ucty a usoblo pocti vant. Jednuime vůči nim, jako bychom si přáli, aby jim v podlé nem připale jednati vůči nám."

— Čpne souhlasim.

— Doveduime si však psocitkou ti, že "Katořik" nemluví tak o našich liděch, kteří se pres za ten samou příčinou, jako Irčané, vy kili do ohromného zápasu svého váha, a kteří se stáli i musí i ženěne a tisícokrát více utlaco vané nem, pomoci alespon k stá udu své.

— Jsem žiste útsky votai, nežli li caná, ale přece páni, kteří tolik

pochvalují Irány, chválí sveře jeho nepřitele vídeňského a brojí proti mužům našim.

— Ci bude jinak? Věřu, že bychom si více neprávili!

ČESTÍ ZEDNÁRI OBVEDCU JÍ LÁSKU K VLASTI!

Anglický list je chváli.

— Oznámili jsme oněhdy, že zednarské lože Jan Hus v Gary, Ind., telegrafovala prezidentu Spojených Států, Wilsonovi, že členstvo jest věrno zemi této a že jest o chotno vzlyeky při více státi kdyby došlo ke konfliktům Spojených Států s jinou mocností. O telegramu rozpsal se "The Gary Evening Times" v redakční části (článek zní:

Patriotismus členů lože Jan Hus.

Vzácným posítkem skutečně jest čisti zpráva, že sekretar lože Jan Hus, Slovanských Svobodných Zednárů, české to organizace, je již rozdělkou nutno hledati pouze v jejímu mužném pro-amerikanis mu, poslal z Gary prezidentu Wilsonovi telegram, ujistující ho o vlastenecké podpore politiky Wilsonovy se strany členstva lože vý še zmíněné. Bylo zle již tolik rozdělovcých spolků, řízených ču sto úředníky, kteří na své člen stvo, jez většinou jest věrně A merice, vyhlali velkou hami tím, že s zatracovali naše instituce a podnikali značné útoky na našeho presidenta. Cti lože Jan Hus v této době zaslouží si proto uznání kněžského opravydovčilo Američana.

— Dlouhame, že není daleký den kdy Američani budou moct plnou měrou sčítavati s temi, kdož se pokusili zneuctiti výsadu poskytovanou jim touto zemí. Prozatím, přejme si, aby byla více projevu tak pevného amerikanismu, jako byl pobjev členů lože Jan Hus.

BUDETE se stěhovat?

Zda li ano, zavolejte Tyler 1920 W. Stěhování a expres.

FRANK HALAMEK
2448 So. 5. St. 1317 Omaha

Bliss & Wellman
kommissionáři
DOBYTKEM
Exchange Building Stock Yards Station
SOUTH SIDE, OMAHA, NEB.
Kdovi tomu možno věřit!

F. C. Bliss
F. F. A. Wellman

— Konečně se obe vlny srazily, ale tu stalo se něco strašného. Tatarská záplava padla jako osení, po ložení vichrem a ohromný hl kufirstův na velikých koních př jel přes ni a pádil dal, jako by lidé i koně měli silu hromu a krí dla bouře.

— Po nějakem case vzechopilo se několik Tatarů a počalo Bohuslavovu jízdu sbláti. Po vývoších tech bylo možno přejeti, leč jed ným přejitím zmociti ji bylo ne možno. Proto stále více lidí se zvedalo a spěchalo za přehájící jízdu. A tatarská oka počala svi štěti avzdušim.

— Leč v cele přehájících jel jez dec na bílém koni stále v první řadě a mezi stňujícím — nebylo Kmitiovcem.

— Za svítání počali se teprve vrac eci Tatarů, a každý téměř hltil ve sonyce jezdec. Nalezli Kmitie v bezvedomí, i dovezli ho k panu Sapičovi.

— Hetman sám seděl nad jeho la žem. O polodni otevřel pan On dřej oči.

— Kde je Bohuslav? byla první jeho slova.

— Je nadobro poražen... Pěl dal mu zprvu štěstí, vyšel z náspů a v árem poli udeřil na pýchotu pana Oskierky, a tam pozbyl lid i vítězství... Nevím, uslechli pře sed lid, neboť množství lidí ještě vstá Tatarů sedývali.

— A o nás? — Učinom.

— Kmitie se na chvíli zamřel a řekl: — Jestli se s ním nemohu merti ti, tal mne koněm do hlavy a lovalil mne i koně. Státi, že ne povoli la moje přilba z důkladné oede, ale ondel jsem.

— Tu přilba deje v kostele posvěti.

— Budeme ho stibat, třeba na kraj světa — řekl Kmitie.

— A hetman pravil: — Hled'te, jakou zprávu jsem dnes obdržel po bitvě.

— A počal mu list.

— Kmitie přečetl hlasitě tato slo va: —

— "Kráľ svetský huml se z Ellban gu, jde na Zámostí a odtamtud na Lvov, na krále. Přišel teč, vaše dustopnosti, s celým svým vojskem na pomoc páni i otcině, ne bot' sám neobstojim. Czaruiecká." Oduleři se.

— A vy pojedete s námi, nebo pojedete s Tatarů do Taurogu? zeptal se hetman.

— Kmitie přivrel oči. Vzpomněl na slova kníze Kordeckého, na to, co mu Volodyjski řekl o Sekretuském, a odpovídel:

— Soukromě záležitostí potom. Při otcině cher nepříteli odjao klásti.

— Hetman objal Kmitiovcu hlavu. — To jsi bratr můj! řekl, a ze jsem stary, přijmi moje pozvání.

— Kouče dluh odtvrche.

BUDETE se stěhovat?

Zda li ano, zavolejte Tyler 1920 W. Stěhování a expres.

FRANK HALAMEK
2448 So. 5. St. 1317 Omaha

Bliss & Wellman
kommissionáři
DOBYTKEM
Exchange Building Stock Yards Station
SOUTH SIDE, OMAHA, NEB.
Kdovi tomu možno věřit!

F. C. Bliss
F. F. A. Wellman

— Konečně se obe vlny srazily, ale tu stalo se něco strašného. Tatarská záplava padla jako osení, po ložení vichrem a ohromný hl kufirstův na velikých koních př jel přes ni a pádil dal, jako by lidé i koně měli silu hromu a krí dla bouře.

— Po nějakem case vzechopilo se několik Tatarů a počalo Bohuslavovu jízdu sbláti. Po vývoších tech bylo možno přejeti, leč jed ným přejitím zmociti ji bylo ne možno. Proto stále více lidí se zvedalo a spěchalo za přehájící jízdu. A tatarská oka počala svi štěti avzdušim.

— Leč v cele přehájících jel jez dec na bílém koni stále v první řadě a mezi stňujícím — nebylo Kmitiovcem.

— Za svítání počali se teprve vrac eci Tatarů, a každý téměř hltil ve sonyce jezdec. Nalezli Kmitie v bezvedomí, i dovezli ho k panu Sapičovi.

— Hetman sám seděl nad jeho la žem. O polodni otevřel pan On dřej oči.

— Kde je Bohuslav? byla první jeho slova.

— Je nadobro poražen... Pěl dal mu zprvu štěstí, vyšel z náspů a v árem poli udeřil na pýchotu pana Oskierky, a tam pozbyl lid i vítězství... Nevím, uslechli pře sed lid, neboť množství lidí ještě vstá Tatarů sedývali.

— A o nás? — Učinom.

— Kmitie se na chvíli zamřel a řekl: — Jestli se s ním nemohu merti ti, tal mne koněm do hlavy a lovalil mne i koně. Státi, že ne povoli la moje přilba z důkladné oede, ale ondel jsem.

— Tu přilba deje v kostele posvěti.

— Budeme ho stibat, třeba na kraj světa — řekl Kmitie.

— A hetman pravil: — Hled'te, jakou zprávu jsem dnes obdržel po bitvě.

— A počal mu list.

— Kmitie přečetl hlasitě tato slo va: —

— "Kráľ svetský huml se z Ellban gu, jde na Zámostí a odtamtud na Lvov, na krále. Přišel teč, vaše dustopnosti, s celým svým vojskem na pomoc páni i otcině, ne bot' sám neobstojim. Czaruiecká." Oduleři se.

— A vy pojedete s námi, nebo pojedete s Tatarů do Taurogu? zeptal se hetman.

— Kmitie přivrel oči. Vzpomněl na slova kníze Kordeckého, na to, co mu Volodyjski řekl o Sekretuském, a odpovídel:

— Soukromě záležitostí potom. Při otcině cher nepříteli odjao klásti.

— Hetman objal Kmitiovcu hlavu. — To jsi bratr můj! řekl, a ze jsem stary, přijmi moje pozvání.

— Kouče dluh odtvrche.

BUDETE se stěhovat?

Zda li ano, zavolejte Tyler 1920 W. Stěhování a expres.

FRANK HALAMEK
2448 So. 5. St. 1317 Omaha

Bliss & Wellman
kommissionáři
DOBYTKEM
Exchange Building Stock Yards Station
SOUTH SIDE, OMAHA, NEB.
Kdovi tomu možno věřit!

F. C. Bliss
F. F. A. Wellman

— Konečně se obe vlny srazily, ale tu stalo se něco strašného. Tatarská záplava padla jako osení, po ložení vichrem a ohromný hl kufirstův na velikých koních př jel přes ni a pádil dal, jako by lidé i koně měli silu hromu a krí dla bouře.

— Po nějakem case vzechopilo se několik Tatarů a počalo Bohuslavovu jízdu sbláti. Po vývoších tech bylo možno přejeti, leč jed ným přejitím zmociti ji bylo ne možno. Proto stále více lidí se zvedalo a spěchalo za přehájící jízdu. A tatarská oka počala svi štěti avzdušim.

— Leč v cele přehájících jel jez dec na bílém koni stále v první řadě a mezi stňujícím — nebylo Kmitiovcem.

— Za svítání počali se teprve vrac eci Tatarů, a každý téměř hltil ve sonyce jezdec. Nalezli Kmitie v bezvedomí, i dovezli ho k panu Sapičovi.

— Hetman sám seděl nad jeho la žem. O polodni otevřel pan On dřej oči.

— Kde je Bohuslav? byla první jeho slova.

— Je nadobro poražen... Pěl dal mu zprvu štěstí, vyšel z náspů a v árem poli udeřil na pýchotu pana Oskierky, a tam pozbyl lid i vítězství... Nevím, uslechli pře sed lid, neboť množství lidí ještě vstá Tatarů sedývali.

— A o nás? — Učinom.

— Kmitie se na chvíli zamřel a řekl: — Jestli se s ním nemohu merti ti, tal mne koněm do hlavy a lovalil mne i koně. Státi, že ne povoli la moje přilba z důkladné oede, ale ondel jsem.

— Tu přilba deje v kostele posvěti.

— Budeme ho stibat, třeba na kraj světa — řekl Kmitie.

— A hetman pravil: — Hled'te, jakou zprávu jsem dnes obdržel po bitvě.

— A počal mu list.

— Kmitie přečetl hlasitě tato slo va: —

— "Kráľ svetský huml se z Ellban gu, jde na Zámostí a odtamtud na Lvov, na krále. Přišel teč, vaše dustopnosti, s celým svým vojskem na pomoc páni i otcině, ne bot' sám neobstojim. Czaruiecká." Oduleři se.

— A vy pojedete s námi, nebo pojedete s Tatarů do Taurogu? zeptal se hetman.

— Kmitie přivrel oči. Vzpomněl na slova kníze Kordeckého, na to, co mu Volodyjski řekl o Sekretuském, a odpovídel:

— Soukromě záležitostí potom. Při otcině cher nepříteli odjao klásti.

— Hetman objal Kmitiovcu hlavu. — To jsi bratr můj! řekl, a ze jsem stary, přijmi moje pozvání.

— Kouče dluh odtvrche.

BUDETE se stěhovat?

Zda li ano, zavolejte Tyler 1920 W. Stěhování a expres.

FRANK HALAMEK
2448 So. 5. St. 1317 Omaha

Bliss & Wellman
kommissionáři
DOBYTKEM
Exchange Building Stock Yards Station
SOUTH SIDE, OMAHA, NEB.
Kdovi tomu možno věřit!

F. C. Bliss
F. F. A. Wellman

— Konečně se obe vlny srazily, ale tu stalo se něco strašného. Tatarská záplava padla jako osení, po ložení vichrem a ohromný hl kufirstův na velikých koních př jel přes ni a pádil dal, jako by lidé i koně měli silu hromu a krí dla bouře.

— Po nějakem case vzechopilo se několik Tatarů a počalo Bohuslavovu jízdu sbláti. Po vývoších tech bylo možno přejeti, leč jed ným přejitím zmociti ji bylo ne možno. Proto stále více lidí se zvedalo a spěchalo za přehájící jízdu. A tatarská oka počala svi štěti avzdušim.

— Leč v cele přehájících jel jez dec na bílém koni stále v první řadě a mezi stňujícím — nebylo Kmitiovcem.

— Za svítání počali se teprve vrac eci Tatarů, a každý téměř hltil ve sonyce jezdec. Nalezli Kmitie v bezvedomí, i dovezli ho k panu Sapičovi.

— Hetman sám seděl nad jeho la žem. O polodni otevřel pan On dřej oči.

— Kde je Bohuslav? byla první jeho slova.

— Je nadobro poražen... Pěl dal mu zprvu štěstí, vyšel z náspů a v árem poli udeřil na pýchotu pana Oskierky, a tam pozbyl lid i vítězství... Nevím, uslechli pře sed lid, neboť množství lidí ještě vstá Tatarů sedývali.

— A o nás? — Učinom.

— Kmitie se na chvíli zamřel a řekl: — Jestli se s ním nemohu merti ti, tal mne koněm do hlavy a lovalil mne i koně. Státi, že ne povoli la moje přilba z důkladné oede, ale ondel jsem.

— Tu přilba deje v kostele posvěti.

— Budeme ho stibat, třeba na kraj světa — řekl Kmitie.

— A hetman pravil: — Hled'te, jakou zprávu jsem dnes obdržel po bitvě.

— A počal mu list.